Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 174

sumpto ꝯtemplatiōis gustu: valentiꝰ ad
ꝯquirēda lucra: solita alacritate recurrat.
Ceteꝝ inter has vicissitudines plerumqꝫ
mens fluctuat: metuens ⁊ vehemēter exe
stuans: ne forte alteri hoꝝ dū suis affectio
nibus hincinde distrahiť. plꝰ iusto inhere
at. ⁊ sic in vtrolibet vel ad modicū a diui-
na deuiet voluntate. Et fortasse tale aliq̄d
sanctus Job patiebať cū diceret. Si dor
miero. dico quādo cōsurgā. ⁊ rursum ex-
pectabo vesperā: hoc est. Et quietus ne-
glecti operis. ⁊ occupatꝰ perturbate nihil
ominus quietis me arguo. Uides viruꝫ
sanctū inter fructū opis ⁊ somnū cōtem-
plationis grauiter estuare. ⁊ in bonis licꝫ
semꝑ versantē: semꝑ tñ quasi de malis pe
nitentiā agere. ⁊ dei cū gemitu momentis
singulis inquirere voluntatē: Unicū q̄p
pe in huiusmodi remediū seu refugiū ora
tio est ⁊ frequens gemitꝰ ad deuꝫ. vt quid
quādo ⁊ quatenꝰ nos facere velit assidue
I nobis demōstrare digneť. Habes vt ego
opinor tria hec. id est. p̄dicatiōem. oratio-
nem. ꝯtemplationē: in tribꝫ cōmendata ē
⁊ designata vocabulis. Etenī merito ami
ca diciť que sponsi lucra studiose ac fideli
ter p̄dicando. cōsulendo. ministrando cō
quirit. Merito columba que nihilominꝰ
ꝓ suis delictis in oratōe gemens ⁊ suppli
cans diuinā sibi nō cessat cōciliare miseri
cordiam. Merito quoqꝫ formosa q̄ cele-
sti desiderio fulgens: supne cōtemplatio-
nis decorē se induit: horis dūtaxat quibꝫ
cōmode ⁊ oportune id potest. Sed ⁊ illō
vide si valeat coaptari huic triplici vnius
anime bono. de tribꝫ videlicꝫ ꝑsonis illis
in domo vna cōmanentibꝫ: amicis vtiqꝫ
saluatoris: ⁊ admodū familiaribꝫ ei. mar-
tham loquor ministrantē. ⁊ mariā vacan
tem. ⁊ Lazaꝝ quasi gementē sub lapide ⁊
resurrectiōis gratiā flagitantē. Hec dicta
sunt pro eo ꝙ sponsa describiť adeo solers
⁊ peruigil in obseruando semitas sponsi.
vt minime eā latere possit quando ⁊ ī q̄n
ta festinatione ad se veniat. sed et quando
longe. ⁊ quando ꝓpe. ⁊ quando p̄sens sit.
nulla subitatōe p̄occupari valeat: vt igno
ret ⁊ quia ꝓinde meruerit non solū respici
misericorditer. sed et dignanter letificari
amoris vocibꝫ ⁊ gaudere gaudio ꝓpť vo-
cem sponsi. Nos quoqꝫ ad hec ꝯ̄uis au-
K dacter adiecimus ꝙ queuis etiā de nobis

anima si similiter vigilet. similiter ⁊ saluta
bitur vt amica. consolabiť vt colūba. am
plexabitur vt formosa. Perfectꝰ om̄is re-
putabitur in cuiꝰ anima tria hec cōgruen
ter atqꝫ oportune cōcurrere videbunť. vt
⁊ gemere pro se: ⁊ exultare in deo nouerit:
simul ⁊ ꝓximoꝝ vtilitatibꝫ potens sit sub
uenire: placens deo. cautꝰ sibi. vtilis suis
Sed ad hec quis tā idoneus: Utinā ipa
in vniuersis nobis ⁊ si non tota in singu-
lis: saltē singula ī diuersis sicut hodie ha-
beri videnť longis reseruenť temporibus
Habemus siquidē Marthā tāqꝫ saluato
ris amicā in his qui exteriora fideliter ad
ministrāt. Habemus ⁊ Lazarū tanqꝫ co
lumbā gementē. nouicios vtiqꝫ qui nuꝑ
peccatis mortui pro recentibꝫ adhuc pla
gis laborant in gemitu suo sub timore iu
dicij: ⁊ sicut vulnerati dormientes ī sepul
cris quoꝝ nō est memor amplius. sic se n̄
putant reputari donec ad christi iussionē
sublato pondere timoris tanqꝫ p̄mentis
lapidis mole respirare in spem venie pos-
sint. Habemus quoqꝫ Mariā ꝯtemplā-
tem in illis qui ꝓcessu longioris temꝑis
cooperāte gratia dei in aliquid melius et
letius ꝓficere potuerūt. quādo iam de in-
dulgentia p̄sumentes: non tam versare in
tra se solliciti sunt tristē imaginē peccato-
rum q̄ꝫ certe in lege dei meditari die ac no
cte insatiabiliter delectanť. interdū etiam
reuelata facie gloriam sponsi cū ineffabili
gaudio speculantes: in eandē imaginem
transformanť de claritate in claritatē tāqꝫ
a domini spū. Jam ad quid spōsam sur-
gere ⁊ properare horteť his qui pauloan
te defensare visus est eam: ne dormiēs su-
scitaretur: alio sermone videbimus. Adsit
ipse vt ⁊ huiꝰ nobis sacramēti rationem
aperire digneť sponsus ecclesie Jhs xp̄s
dn̄s noster. qui est suꝑ om̄ia deꝰ bn̄dictꝰ ī
secula Amen.

Sermo. lviij.

Surge propera L
amica. columba mea. formosa
mea ⁊ veni. Quis h̄ dic: Absqꝫ
dubio spōsus. Et nōne ipe ē q̄ paulo an̄
suscitari dilectā tātopere ꝓhibebat: Quo
pacto ego nūc nō solū vt surgat sꝫ vt ⁊ ac-
celerꝫ iubet: Uenit ī mentē sile q̄d ex euan
gelio. Ea q̄ppe nocte q̄ dn̄s tradebať. cū

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0174
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt